

Aspectes de la cultura catalana actual

La col·lecció ideològica «*Criterion*» que l'Editorial Franciscana ve publicant amb força regularitat, sota la direcció responsable del P. Basili de Rubí, O. F. M. Cap., acaba de posar a la venda el seu volum vuitè. Com tota la col·lecció, es tracta d'un número monogràfic, aquesta vegada dedicat al tema que encapçala aquest breu comentari.

Són diversos els treballs i, naturalment, diversos també els autors. El sumari és integrat per quatre apartats, dedicats respectivament a les lletres, a les arts, al teatre i cinema i a la religió.

Precedeix al volum una magnífica introducció, a càrrec de Delfi Abella, que porta per títol «*La distribució de la cultura*». Estudia primer la cultura i la incultura a través del temps; després parla del doble valor de la cultura, i, finalment de la cultura i justícia social, per acabar dientnos que l'esmentada distribució és avui dia injusta, i que mentre l'aliment cultural de la massa sigui, en exclusiva, el cinema, la ràdio i la televisió, l'espectacle esportiu desenfocat, el ball, el «week-end» sistemàtic, els objectes lluents i les màquines de córrer, es pot assegurar que una gran part de la humanitat és digna de compassió, ja que ha estat privada injustament d'un tracte amb els valors de l'esperit als que té tant de dret com a viure.

Les lletres són estudiades, naturalment en forma força esquemàtica però eficient per Lluís Gassó («*Poesia catalana actual*»); Jaume Sarri, canonge, («*Poesia cristiana o poesia simplement*»); Agustí

Esclasans («*Una nova poesia: la ritmologia*») i Maurici Serrahima («*La novel·la, avui*»).

El segon capítol, que tracta de les arts, és escrit per Oriol Bohigas («*Els alts-i-baixos de l'arquitectura*»); A. Ciriei-Pellicer («*Psicosociologia de l'escultura catalana del segle XX*»); Miguel Porter («*La pintura catalana*»); Francesc Miracle («*Panorama musical català*») i Manuel Valls («*La darrera hora de la música catalana*»).

Dins el tercer capítol hi ha les firmes d'Antoni Mirambell («*El teatre català*»); T. Roig i Llop («*El moviment teatral catòlic*») i altra volta Miguel Porter («*Divagacions sobre el cinema, 1960*»).

Clou el volum un article de J. Perarnau, canonge («*Reflexions sobre la cultura cristiana a Catalunya, ara*»), del qual reproduïm les paraules finals: «*L'ofici de l'home de cultura, confessionalment cristià, demana en els nostres dies una preparació seriosa. Cal que estigui a l'altura de del nostre temps. I en el camp cultural el nostre temps està a l'altura de l'especialització. Per això l'escriptor cristià, o l'intel·lectual cristià en general, cal que sigui un especialista en els temes que tracta. És necessari que la nostra cultura cristiana arribi, en quantitat i sobretot en qualitat, al grau de normalització a que està arribant la nostra cultura profana. Cal que, en línies generals, sigui digna d'ésser comptada com una cultura de pes específic europeu. La nostra generació cal que sigui conscient d'aquesta tasca seva.*»

Ja es pot comprendre que la diversitat i importància dels temes, i el petit format i petita extensió del volum, no permet, com diem abans, que les matèries siguin tractades en forma exhaustiva. Però els assaigs inserits, escrits tots ells amb agilitat no exempta de profunditat i d'interès, compleixen a bastament llur missió divulgadora, que creiem fou el mòbil que impulsà l'Editorial Franciscana a publicar aquesta col·lecció, que recomanem molt sincerament als nostres lectors.

Fitxa del llibre. **ASPECTES DE LA CULTURA ACTUAL CATALANA**. 13 Autors. Volum núm. 8 de la col·lecció «*Criterion*», ordenat per Josep Fornas Editorial Franciscana. (Barcelona). 1ª edició, 1961. 160 pàgines. 40 pessetes s

PETER VOSS, CABALLERO DETECTIVE (3)

(Mundial) G. Marischka. Film un poco comedia, documental, policíaco y aventuras, pero sobre todo humorístico. No busca otra cosa que distraer al público y lo consigue casi siempre. Es un film sin ninguna importancia pero distrae.

EL ALBEGUE DE LA SEXTA FELICIDAD (1)

Mark Robson (Astoria).

Film irregular. Excesivo diálogo y también excesiva duración de la película. De todas maneras, en las dos horas y media de duración, hay suficientes momentos excelentes como para calificarla de buena película. Esta historia de una mujer con vocación misionera, consigue interesar de sobras al espectador más exigente. Robert Donat e Ingrid Bergman interpretan muy bien los respectivos papeles. La fotografía en color, especialmente las exteriores, excelente.

LA CASA DE LOS SIETE HALCONES (2)

Richard Thorpe (Canigó-Principal) Film mezcla de aventuras, espionaje y policíaco correctamente realizado e interpretado. Entretiene.

DAVID Y GOLIAT (2)

R. Pottier-F. Baldi (Astoria) Relato algo parecido a la conocida historia bíblica de David y Goliat. Es un film pueril. Sería infantil o para mentes infantiles si no fuera por las escenas de espanto para los pequeños y otras de difícil comprensión. Tiene en cambio acción y movimiento y también un poco de espectacularidad. Es muy ingenio.

LOS LAVELES (3)

Miguel Luch (Mundial) Otra zarzuela llevada a la pantalla. Tiene teatro, sainete, y poco cine. Es otra contribución a un mal llamado cine comercial, pero que desacreditará, a causa de su poca calidad cinematográfica, al cine de nuestro país.

LA GRAN AVENTURA DE TARZAN (3)

John Guillermin (Canigó-Principal) Esta es una historia sobre un Tarzán completamente falso. No está basado, como las anteriores, en una novela de Burroughs, si no que es una mezcla de chifidos del antiguo Tarzán, saltos por la selva, personajes malvados, y el sexxy correspondiente. En resumen un film muy malo.

Hace 25 años

Una persona generosa que quiere ocultar su nombre bajo el seudónimo de «Ephetta» (vocábulo hebreo que significa: «jabriós») ha hecho un donativo singular. Ha entregado 1.000 ptas para abrir una suscripción pro campanas de nuestro templo Arciprestal.

¡Cuántos recuerdos nos ha sugerido este donativo! Hace 25 años que la voz auténtica de la Iglesia no suena en nuestra ciudad. Hace 25 años que la voz de Dios no nos previene en las grandes solemnidades litúrgicas, no toca a rebato en las más grandes alegrías de la vida, no suena a duelo en los momentos de tristeza y dolor, no llama a sus fieles a los oficios divinos.

Y han pasado 25 años. Y las prescripciones canónicas siguen teniendo vigor: que toda iglesia tenga sus campanas para llamar a sus fieles a las funciones sagradas... que son instrumento sagrado y por lo tanto deben ser consagradas o bendecidas (canon 1.169) En toda la Diócesis de Barcelona no hay una parroquia de la importancia de Granollers —arciprestazgo y deanato— que no tenga su campanario, su casa rectoral, su templo acabado... ya hace muchos años. Y han pasado 25 años...

Acabamos de leer el n° 760 del periódico «LA GRALLA» correspondiente al 3° de agosto de 1936 una inscripción al pie de una fotografía en la que se reproduce el momento de caer la última «campana grossa» de nuestro campanario. Dice así «Entre las muchas cosas que hem vist caure del dia 18 de juliol ençà, hi ha aquesta campana. Es la campana grossa que hi havia al nostra campanar. Pobra campana! ha caigut del cim més enlairat on vivia amb una supèrbia que ha provocat el càstic del poble...»

El artículo nos ha transido el corazón de un profundo dolor. Y ya han pasado 25 años!

¿Cuándo volveremos a oír nuestras campanas que nos alegren y nos anuncien el dolor, que nos llamen a la casa de Dios y a los oficios sagrados?